ꝙ bona sit ↄsequētia ex actibus ⁊ historiis[a] ꝓdictis probatur euidēter. Nam Christ⁹ optim⁹ argumētator (in quo est omnis ratio sciētie supne: et terrene: ⁊c. ⁊ pfecta virtus: ⁊ sapiētia ſ3 Ambro. sup epi. ad Colo.) arguit ex gestis Dauid: vt habeť Mat. xij. ⁊ Lu. vj. vbi quū qdā Pharisei reprehēderēt discipulos: qa in sabbato spicas ↄfortā. māducabāt: Iesus arguendo ex eo ꝙ Dauid: ⁊ qui cum eo erāt intrātib⁹ domū dñi Dauid panes ꝓportionis sumpsit: ⁊ comedit: ⁊ dedit eis: qui cu3 eo erāt: quos tñ non licebat comedere: nisi solis sacerdotib⁹ respōsum fecit illis: sil'r ⁊ Augusti. in sepulchris (vbi esse debeāt) arguit de gestis Ioseph: ⁊ de sepulchris regū Israel: ⁊ Iude: vt habetur. xiij. q. j. vna. ⁊ sil'r Hiere. vt habetur ibidē. c. chron. sil'r Augu. arguit de eo: ꝙ Dauid precidit oram chlamydis Saulis: et penituit ad demōstrādū: ꝙ subditi nō debeāt reprehēdere prelatos ⁊c.

¶ Sexta ↄclusio: ꝙ in admistratiōib⁹ (q̄ deferūť ad pbēdū ↄsiliū) imbecillitas etat3 obest: sic ꝙ minorib⁹ etate officia hui⁹ nō ↄferenť. Probať ↄclusio ad effectu cause ꝓpť quā sine ad qua3: igiť ⁊c. vt. l. gñal'r. de epi. ⁊ cle. ⁊ iō impuberib⁹ simplicia bñficia ñ aūt canonie ↄferunť: al's ↄferuntur: qa illa ↄsilij maturitate3 reqrūt s3 nō simplicia bñficia vt no. Arch. in. c. nec tpe. de rescrip. ⁊ iō decuriōes esse non pñt: quū eoꝝ officiū sit cōsilij causa.

causa. vt. l. pupill⁹. §. decuriones. de verboꝝ significationibus. vt dicit glos. in. l. spurij. de decu.

¶ Septima ↄclusio ꝙ fortasse dici pōt: ꝙ in supmis ptātibus exceptiones hmōi de minori etate ↄ regē: vl' primo genitū nihil impedimēti inducunt. Nō quū sint mere ciuiles: iō ⁊c. ⁊ ne maiestas eoru3 sic minui videať. argu. l. fi. de ↄsu. Et qa si in aliis plerūq3 minor etas nō obest. vt. l. qdā ↄsulebāt. de re iud. multomīnus in supmis dñiis. arg. l. fi. C. de ↄsu. ⁊ insti. de pat. po. §. fili⁹. ⁊ maxime i regno nō habēte supiorē ⁊ ↄñr non h3 per quē sup his faciliťr posset indicari: ⁊ sic eēt belli occasio. igitur ⁊c. ar. c. licet. cir. med. ibi: absq3 vlla exceptiōe. vt in fi. de elect. vbi etiā tex. sic dicit. In romana ꝓo ecclesia spāle aliqd ↄstituiť ꝙ nō pōt ad superiorē recursus hri: ⁊c. igiť: et idē in rege ⁊ in regno Frācie quū nec supiorē recognoscat. vt. c. per venerabilē. q̄ fi. sint leg. nō op3: vt exceptiōes tales ꝑsertim ciuiles admittanť: sicut nec in papa admittuntur: vt ibi.

¶ Octaua ↄclusio: ꝙ si non existēte primo genito datus fuit ꝓpter aliquā causā legitimā regi coadiutor: ꝙ inde supueniēte primogenito deficit ptās: ⁊ officium coadiutoris. Probať ↄclusio: quia dicit lex: ꝙ superueniente legitimo desinit datiu⁹. vt. l. si tutor. §. j. de tute. ⁊ ra. distr. ⁊. l. non solum. §. si libert⁹. de excusa. tutoꝝ. et adueniente domino

Ex historiis sumitur argumētū.

Ludouic⁹ in oratione (quā habuit circa suos vltimos dies ad filiū suū Carolū. viij.) sibi cōmēdatos fecit: rogās vt Doyacū ꝙ maxie post mortē eius in suo haberet obsequio et nihil de fortunis: aut officiis (q̄ seruiēdo illi ↄsecutus esset) illi d̄trahi sineret. Tandē post mortē Ludouici Doyaco sūt aures āputate: q̄ ꝓ tē porepardu cib⁹ ⁊ regibus. Regulus alter erat. de Oliuerio dam ma vltio sū pto supplicio. heu miseros illos tales fuisse ↄsiliarios: qui soli nuptui regis obseqntes: (q̄ rōnis essent) min⁹ audebāt cōsulere ad ꝟba sapiētis aduertentes. Obsequio quoniā dulces retinenť amici. ⁊ ad illud Terētianū. Obsequiū amicos: ꝟitas odiū parit. Apud eoꝝ (credas) inciderat mētem. Id qd̄ non minus facte: ꝙ eleganter scribit pi⁹ summus pontifex: in epistola ad Borsium ducem Ferrarie: que inci. nemo verum de se minus audit: ꝙ publica potestas. vbi sic inqt. Oportet enim: qui principib⁹ vult placere: ambulet inter Laudem: ⁊ Placentiā: non versus Veronam. hec Feli. in. c. si quando. col. vj. in prin. de rescrip.

(Qui ꝓpter minoritate repellanť.

a ¶ Historiis. Historia siue cronica an probet? vide Panor. in. c. causam. le tiers. de proba. colū. ij. ⁊ bonam glo. in. c. inter dilectos. in ver. magis. ⁊ ibi Panor. col. xij. de fi. instru. glo. in. c. venerabilē. in ver. transtulit. de elec. ⁊ Bar. i l. j. ff. si cer. peta. Et dicunt oēs ꝙ ꝓbāt ⁊ bonum est ab historia seu cronica. argumētū tā ꝙ ab autoritate sumptū: du3 tñ talis historia a maiorib⁹ nostris fuerit approbata: q2 talis in iudicio ꝓbat. ⁊ est historia rerū gestaru3 vera expō: vl' est historia testis tp3: lux ꝟitat3: magistra vite: nūtia vetustat3. ita beroal. in orōne habita in enarratiōe T. liui. cōtinēte historie laud. folio. j. et facie. j. idem Ant. sabel. in orōne de incremētis et origine philosophie habita. et d̄r historia grece: latie aūt narratio differtq3 ab annalib⁹: q2 historia est gen⁹: ānales ꝟo spēs sūt eīn ānales reꝝ gestaꝝ narrōnes: ac pluriū ānoꝝ: obſuato tñ cuiusl3 āni ordie. Diariū ē historia: q̄ p singl'os dies scribiť. Historia ↄphēdit vtrūq3 h̄ ex. A. gel. noc. att. v. li. ca. xviij. Et cronica d̄r cronos grece qd̄ est tp̄s latie: q2 i cronica fctā suis tpib⁹ recitanť.

(Exceptiōes ciuiles i rege Francū nō admittūť sicut nec i papā.

Rex Francus superiorē nō recognoscit.

Adueniente maiore cessat minor.